

På heisatur i pickupen

BOK: Skal jeg virkelig gi denne smørja en femmer? Ja. Ja, jeg skal visst det.

Av Steinar Brandslet, publisert: 28. februar 2023

Chris Whitaker: Alle de slemme jentene. Roman. 476 sider. Oversatt av Lene Stokseth. Vigmostad & Bjørke.

En heslig fyr får kappet av seg sitt ekteskapelige organ, og slutter straks med å forгриpe seg på småjenter. Velkommen til Grace, en småby i Alabama der de løser saker på tradisjonelle måter, ber til Gud og hele hurven antakelig er republikanere. Heldigvis.

For i denne boka vil du heller ha våpenkyndige cowboyfyrer på laget ditt enn folk som føler seg krenket om frappuccinoen serveres med helmelk.

Noen år etterpå forsvinner nemlig kirkegående tenåringsjenter fra bygdene, og redselen brer seg som ravnevinger. Noen barn tror de har sett en fjærkledd kjempe bære vekk en av jentene. De kaller ham Fuglen, men dette er ikke Vesaas.

Snart blir tvillingsøsteren Summer borte, og det er så rart, for vanligvis er det jo villjenta Raine som finner på galskap. Men Summer er så smart at hun blir overtenkende kørka.

Raine leter sporenstreks etter søsteren og en eventuell morder. Med seg får hun foreldreløse Noah og kompisen hans Purv, som drømmer om å drepe den mishandlende faren sin. Denne sjarmerende trioer berger boka.

Nå må du huske at det meste av handlingen er lagt til 1995, mens tenåringer flest fremdeles var kunnskapsløse, overdramatiske og gjorde og sa dumme ting. De tre havner dermed i trøbbel. Mye trøbbel.

Her er alle sammen med: Den forfylla politimannen. Den gullhjertede prostituerte. De religiøse galningene. En mørk sky henger over Grace som en truende, gigantisk klisjé.

Noen vil reagere sippete på fremstillingen av en psykisk syk person, men dette er de samme folkene som vil sensitivitetsrense Carl Barks, Don Rosa og Roald Dahl, og de skal vi bare ikke gi makt.

Chris Whitaker ga oss kruttdunstende «Vi begynner med slutten» sist, og dermed blir det egentlig feil å trille samme terning til den oppskriftsfølgende fredagstacoen han gir oss i denne.

Men det hele er fullt av humor, glimt og god gang, skjønner du, og jeg er bare en boklikende fyr som vokste opp ved siden av en grisebondegård.

Ingenting dreper leselyst mer enn overdreven litteraturanalyse. Om du er villig til å bli med på heisatur i pickupen, vil nok du kose deg med denne også.